

I

Διδάχθηκα τὴν ἀνεμώνη

Τὴν πὶὸ ἐπίμονη τοῦ ἥλιου
Τῆς ὕλης τὴν πὶὸ ἄυλη
Τὴν πὶὸ ἐκούσια τῶν καλοκαιριῶν

Τῶν ἱκανῶν τὴν πὶὸ μόνη

Τὴν πὶὸ ἡχηρὴ στὰ ἐρείπια τοῦ ὕπνου
Τὴν πὶὸ γενναῖα μέσα στὸν στόμφο

Τῶν ἐρώτων τὴν πὶὸ ἐνσυνείδητη
Τῆς ὁμορφιάς τὴν πὶὸ εὐσυνείδητη

Τὴν πὶὸ ἐμβριθῇ στοὺς ἀντικατοπτρισμοὺς τῆς ἐρήμου
Τὴν πὶὸ ἀνήλικη τῆς ἀθωότητας
Τὴν πὶὸ εὐστοχη μέσα στὸν πανικό

Τοῦ γαλάζιου τὴν πὶὸ εὐέξαπτη

Τὴν πὶὸ πολεμοχαρῇ μέσα στὴν Ἱερὰ Συμμαχία
Τὴν πὶὸ φιλειρηνικὴ ἀνάμεσα στὰ αἵματα

Τὴν πὶὸ ἔτοιμη ἐνώπιον τῆς νεότητας
Τὴν ἐντὸς τοῦ γκρεμοῦ πὶὸ εὐοσμη

Τὴν πὶὸ εὐστροφή τοῦ πεπρωμένου

Τὴν πρὸ ἀνεξόφλητη τῶν λογαριασμῶν
Τὴν πρὸ ἀγνοημένη τῶν θεωριῶν

Τῶν θεσμῶν τὴν πρὸ παραποιημένη

Τὴν πρὸ ἀδιάφορη τῶν σημαιῶν
Τὴν πρὸ ἀνύπαρκτη τῶν θυρεῶν
Τὴν πρὸ ἀπρόοπτη τῶν γλωσσῶν

Τὴν τῶν ὕμνων πρὸ ἑγχρωμη

Τὴν πρὸ εὐυπόληπτη τῶν δακρύων
Τὴν πρὸ πανσέληνο τῶν φεγγαριῶν
Τὴν τοῦ ἥθους δαγκωματιά πρὸ ἀπόκρημνη

Τὴν πρὸ τοῦ τέλους πρὸ ἐν ἀρχῇ
Τὴν τῆς αἰασάνθας πρὸ ἄριμνα

Ἄρα
Ὑπάρχω

II

Μεσημέρι κατάφορτο ἀπὸ εὐαγρη θάλασσα
Κι' ἀπὸ οὖρια πικραλίδα καρδιᾶς
Φιλᾶς
Τὰ μάγουλα τῆς ἐλιᾶς

Τοῦ λόγου ποὺ σὲ σκέφτηκε κι' ἐπέστρεψες

-Νωρὶς εἶσαι ἀκόμη μέσα στὶς χιλιετίες σου
-Εἶναι ποὺ μὲ φύτεψες μετὰ τὸν Μαραθῶνα
”Ετσι ζύμωσα ὅ,τι ἀκολούθησε...”Ετσι θὰ ζυμώσω
”Ο,τι ἀκολουθήσει

Λίγο πιὸ κεῖ
Συνομήλικά πρόβατα
Μασουλούσανε ἥλιο

III

Ἀλύπητα χόρτα
Τὰ καῖς καὶ φυτρώνουν
Καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ θυμοῦνται τὰ βήματά σου

Δὲ λέει νὰ κοπάσει αὐτὴ ἡ γλύκα
Τῶν κληματίδων ἴσκιων στοὺς τοίχους τοῦ ἀπογεύματος
Δίπλα στὸ τραπέζι μὲ τὴν ὀδοντογλυφίδα
Καρφωμένη σὲ δύο-τρεῖς λέξεις

Δίχως ἡμερομηνία παραγωγῆς
Χωρὶς ἡμερομηνία λήξης

Δὲν σταματᾷ μὲ τίποτε
Αὐτὸς ὁ ἀέρας ἀποσβολωμένος
Στοὺς μυῶνες τῶν αὐλῶν
Ὁ ἡδονοβλεψίας τῆς Σελήνης

Τὰ φρούτα ἐπιμένουν νὰ προφέρουνε
Ἀνηλεῶς πορτοκαλὶ τὸ ὄνομά σου

Ἄν τὰ δαγκώσεις – μὲ πείνα ἀξιοπρεπῇ

Κρατώντας τα στὰ χέρια σου

Ἐπ' αὐτοφώρῳ θὰ δεῖς λευκὴ τὴ σύλληψή σου
Θὰ θυμηθεῖς ποὺ βαπτίζόσουνα πρὶν τοὺς αἰῶνες

Τότε ὁ γάτος θὰ τριφτεῖ στὰ πόδια σου
Ὅταν ἀντιληφθεῖ πὼς δὲν φοβᾶσαι τὸν θάνατο

Καὶ πὶο πολὺ τὴ ζωὴ

Ὅταν ἀναγνωρίσει τὴν περηφάνεια στο χᾶδι σου
Τότε θὰ ξέρεις :
Ἀνταποδίδεις στὴ γῆ
Φρέσκο ψωμὶ ἀθανασίας

Πῆγε τρεῖς τὸ πρωὶ
Κι' ὁ ὕπνος ξεχάστηκε νὰ σοῦ μιλᾷ
Γιὰ τὴν Ἡλιάνα, τὴν Ἡώ, τὴν Ἀθηνᾶ

Ἐξεγερμένα βότσαλα
Ποὺ ἡ μέρα δὲν τὰ μετανοιώνει
Ποὺ ὁ χρόνος στὸ φωτογραφεῖο του
Νὰ ἀποξέσει ἀδυνατεῖ

Ἀλύπητα χόρτα

Τὰ καῖς
Πάλι φυτρώνουν
Καὶ ξαναμυρίζουνε

Ὑπενθυμίζοντάς σου καταληκτικῶς
Πὼς τοῦ Προμηθέα ἴδιος εἶναι
Καὶ τοῦ Σίσυφου ὁ βράχος

Μῆνιν ᾄοιδε θάλαττα Ἡελίοιο φαέθοντος

IV

Πότε θὰ σκάσει μύτη ὁ Διαφωτισμὸς
Ποὺ ὅποιος φυτεύει μιὰν ἐλιὰ
Θὰ πολιτογραφεῖται αὐτοδικαίως Ἕλληνας ;

V

Φαίνεται βρέθηκα
Πάνω στὴ μπαλωθιὰ τῶν ἄστρον

Τὴ στιγμὴ ποὺ αἰθέρα παίρνει
Τὸ στέρνο τοῦ Κόσμου
Ὕστερα ἀπὸ μιὰ φευγαλέα ὑποχώρηση
Τῆς δεισιδαιμονίας

Ποὺ τὸ καλοκαίρι μὲ ἔσπρωξε στὸ σπίτι
Μὲ τὶς δαχτυλιᾶς τῆς δάφνης στοὺς αἰῶνες του
Μὲ τὶς πατημασιᾶς τῆς συκιᾶς στὰ ρήματά του

Ἀφίλτρο ἤσυχα θυμίαμα ἀνέβαινε
Στὸν Ἐπιτάφιο

Κράαατς ! - μέσα στὸ φῶς ποὺ καίει -τσούγκριζαν
Κόκκινα αὐγὰ
Ἐλεύθεροι οἱ πολιορκημένοι

— Ἔρως Ἀληθῶς Ἐπανέστη !
Εὐπόλυτοι
-Μὰ πῶς ἔτριζε τὸ χορτάρι τοῦ Κήπου...-
Δίπλα μου πέρασαν μπουμπουνίζοντας

-Γιὰ νὰ γυρίσει ὁ Ἥλιος, θέλει δουλειὰ πολὺ !
Τοῦ' λεγε ὁ ἕνας

-Ὅμπρὸς νὰ σηκώσουμε τὸν Ἥλιο
Ἀπάνω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα !

-Ὁμπρὸς νὰ σηκώσουμε τὸν ἥλιο
Ἀπάνω ἀπ' τὸν κόσμος !
Τοῦ ἀποκρίνονταν ὁ ἄλλος

Νὰ ὀσμιστῶ ἀκόμῃ δὲν ἤξερα
Μέχρι τῇ στροφῇ τοῦ Σεπτέμβρη – πού' πεσα πάνω του

-Τὶ γυρεύεις ἐδῶ Κυβερνήτη
Μισόγυμνος μέσα στὸν ὕπνο σου ;

-Πῆραν τὴν πουκαμίσα μου οἱ δολοφόνοι

Καὶ ξεπλένουν τὰ αἵματα
Μὲ τὴν ὀρφάνια τους
Μὲ πέτυχε φαίνεται
Ἡ μπαλωθιὰ τῶν ἄστρον

Ὅταν -γιὰ μιὰ στιγμὴ -
Οἱ φίλοι, οἱ γονεῖς
Οἱ ἐνορχηστρώσεις τοῦ φάους στὰ πεζούλια οἱ ἀχανεῖς
Οἱ παπποῦδες, οἱ γιαγιάδες μας
Ἀθυρόστομοι μᾶς κανακεύουνε
Ἀπ' τὸν Παράδεισο

VI

Τρώω τὰ σταφύλια μὲ τὰ κουκούτσια τους
Γι' αὐτὸ στὸ αἷμα μου
Γουργουρίζουν ἀμπέλια

VII

Πότισα τόσα δάση με τὸ γέλιο μου
Ἀφηγήθηκα τόσους ἥλιους
Στὸ προσκέφαλο τῆς θάλασσας

Μὲ πόσους σκανταλιάρηδες Ἰούλιους δὲν μάδησα
Τὴν ἄκανθο τῆς λησμονιᾶς

Πῶς τόσοι δορυφόροι δὲν κατανοοῦν
Πῶς τόσα μικροσκόπια δὲν ἀντιλαμβάνονται
Τὸ πείσμα τῶν ὀνείρων ;

VIII

Εἶναι ἀστοχία
Νὰ ὑπερτερεῖ ὁ θάνατος τῆς ζωῆς
Στὸ θέμα τῆς ἰσότητος

IX

Ἦρθε ἓνα τελεσίγραφο
Γραφή ἐλληνική, σὲ γλώσσα ἀκατάληπτη
Πρέπει – λέει – ὁ κόσμος νὰ σωθεῖ
Νὰ ἀναλάβω τὶς εὐθύνες μου

Κι' ἀμέσως κύλησαν ἀνάμεσα στὰ μάτια μου
Κάτι πορτοκαλιές
Ρίγανη σήκωσε στὴν ὄψη μου νοτιὰ
Βούιξε ἀλάτι τὸ στήθος τοῦ Ἀπόλλωνα
Κι εἶδα τὸν Παντοκράτορα δώδεκα χρονῶ
Νὰ τρώει γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ
Καὶ στὴν εὐχή της νὰ κεντᾷ
Ἡ μάνα του ἀρμπαρόριζα

Ἄ, λυπᾶμαι...ἀδυνατῶ

Εἶμαι πολὺ μικρὸς καὶ πολὺ μόνος
Γιὰ νὰ παραδεχθῶ τὰ φέρετρά σας

X

Όταν φύτεψα μιὰν ἐλιὰ
Κατάλαβα πὼς δὲν ὑπάρχει οὐδετερότητα
Καὶ πὼς τὴν μητρικὴ μου γλῶσσα πλέον
Τὴν εἶχα μάθει τέλεια